Η ~~[illegible]~~ ακρογιάλια [illegible] ἔγραψε.
Ήταν ὁ Κώστας πού [illegible] χθές σ' [illegible]
από [illegible]

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1944

Βλεπόμαστε ὁ ἕνας καὶ τὸν ἄλλο
~~[illegible]~~
καὶ σὰ [illegible] σανίδι
παίζει ~~[illegible]~~ μυρωδιά [illegible]

Ἔπεσε πύρο αὐτὴ μεριά τοῦ Ἥλιου
νὰ ἐρχόμαστε οἱ τρεῖς μάγοι
[illegible] στὰ [illegible] χέρια τῆς [illegible] του..
Κι ὅπως λέω ~~[illegible]~~ [illegible]
ν' ἀρχίσουν οἱ ἦχοι στὶς [illegible], τὰ καθαρὰ ροῦχα,
ἡ ζεστασιὰ τοῦ σπιτιοῦ.–
Ἀπὸ καὶ μου [illegible] τὰ ἀεροπλάνα τῆς RAF
~~[illegible]~~ φυσῶνε τὸ κοπάδι μὲ [illegible] μαργαρίτες
ἔρχεται νὰ [illegible] τὴ [illegible] τὰ [illegible]
[illegible]—

~~[illegible]~~
Χαϊδεύει μὲ τὸ [illegible] [illegible] [illegible] τοῦ [illegible]
καθὼς [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].–
Ὁ [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] οἱ [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] του
τὸ [illegible] [illegible] [illegible]
~~[illegible]~~ τὰ [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible]
~~[illegible]~~
[illegible] [illegible] [illegible] τῆς γωνιᾶς του...
Δὲν εἶναι [illegible] [illegible] [illegible].–
ὁ Κώστας [illegible] [illegible] χθὲς [illegible]
μὲ [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible]
[illegible],
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] τὰ [illegible]
τὰ ~~[illegible]~~ χέρια.

Αθήνα
19. XII. 46

Ὁ Μαργαρίτης πήγαινε μπροστά
Κάθε ἀνέβαινε τὴ γκρίζα πλάκα
που ὁλόγυρα [illegible], πες τα [illegible]
Ἀνέβαινε [illegible] μόλα και [illegible]
το [illegible] οὐρανό που μας [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible]..

Κάθε [illegible] ἀπ' ὅσα μιὰ ὥρα [illegible] παράθυρο
στις [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] χαιρετοῦσαν
~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] του και τα ~~[illegible]~~
[illegible] χαιρετοῦσε
~~[illegible]~~
ἀνεβαίνοντας [illegible] [illegible]
[illegible] ἀπὸ (τὸ [illegible] ἀπὸ τὸ [illegible] [illegible]).
Η [illegible] του ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] με [illegible] [illegible]
[illegible] να μ' είχε [illegible] στο στόμα ὁ [illegible]..

Ὁ Ἀλέξης [illegible] [illegible] [illegible] χαμένα
τα [illegible] [illegible]

~~[illegible]~~ Τα [illegible] [illegible] [illegible] ἀπὸ ~~[illegible]~~
[illegible] να [illegible]
[illegible] τα [illegible] [illegible] [illegible]
οἱ [illegible]..
Ἡ [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] παράθυρα
[illegible] ὁ [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~..
~~Κάθε ἀνέβαινε τα [illegible] [illegible]~~
[illegible] [illegible] χέρι του [illegible]

οἱ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
που [illegible] [illegible] τη νύχτα

[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]

Ξαπλώνουμε

~~Τούς είπα νά ξαπλώσουμε ήσυχα~~ ~~ήσυχα~~
~~καί νά περιμένουμε νά βγεί ό~~ ήλιος.
Πραγματικά ~~κάναμε~~ μέ μιάν τόσο ησυχία
ώστε μπορέσαμε ν' ακούσουμε
τό μακρυνό τραγούδισμα τής Αυγής. —
πού μοιάζε σάν κοράλλι περιχυμένο
μέ λεπτά δάκρυα πουλιών.

~~μετ~~ καρτερώντας τον ήλιο

Τί όμορφο πού ήτανε εκείνο τό τραγούδι!
Θά μπορέσουμε νά τραγουδίσουμε έτσι όμορφα καί μεις;

*

Όχι δέ μου άρεσε ~~τώρα~~ πιά καί τό τραγούδι τής γής.
Οί ρίζες σχίζουν τό χώμα παράφωνα
κι οί αχτίδες του ήλιου τραγουδούν μέ μανία.
Εκείνο τώρα μου αρέσει τό τραγούδισμα τής Αυγής —

Τα χορτάρια, τά φύλλα τά σκουλήκια κι ή γής
μού άπλωναν σά λυγμό τά χέρια
καί μού φώναζαν παρακαλεστά:
«Μείνε, σέ λίγο θά βγεί ο ήλιος νά τραγουδίσουμε μαζί.»
Για πρώτη χαρά ~~σπαρταρώντας~~ όπως εγώ τό κορμάκι του ήλιου μου
κι ένοιωσα όπως νοιώθει τό φυτό
πού τό ξεριζώνουν από τή γή του —

*

Κι εσύ βλέπεις δέν είμαι τώρα πιά παιδί!
κι όμως ακόμα δέν κατώρθωσα νά εκπληρώσω
τόν προορισμό πού έταξα στόν εαυτό μου

Εἶμαι σχεδόν μετανοιωμένος πού ἄφησα
τή μισή μου καρδιά χωμένη μές στή γῆ.
Φοβᾶμαι ἄν θά μέ ξαναδεχτοῦν οἱ ἀγαπημένοι μου φίλοι
κι' ἄν θά μέ γνωρίσει ἡ καρδιά μου
πούτρα κιά θάχει γίνει κιαὐτή
ἴσως λίγη χλόη
ἴσως ἕνας μικρός θάμνος
μέ λεπτά κόκκινα λουλουδάκια.

Θά ἤθελα τόσο νά ξαναγυρίσω στή γῆ!
Πόσα τραγούδια ἀλήθεια θά ξαναποῦμε.
Καί τώρα πού ἔρχεται τό καινούργιο καλοκαίρι
θά περιμένουμε τόν ἥλιο νά τό καμαρώσουμε
νά του ποῦμε κιά τό μυστικό μας
καί νά πραγματοποιήσουμε τά παληά μας τά ὄνειρα-μας.

ΕΤΣΙ ΜΥΡΙΖΕ ΤΟ ΧΩΜΑ
ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ
ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΒΡΟΧΙΑ

Μιχ. Γ. Θεοδωράκης
28.IV.46
ΑΘΗΝΑ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ΕΤΣΙ ΜΥΡΙΖΕ ΤΟ ΧΩΜΑ
ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ
ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΒΡΟΧΗ

ΕΤΣΙ ΜΥΡΙΖΕΙ ΤΟ ΧΩΜΑ
ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ
ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΒΡΟΧΗ..

Στή Μυρτώ
22-IV-46

Θυμάμαι πώς μού είπες μιά μέρα
Κι' εγώ έκοψα λίγο χορτάρι
μέ τίς ρίζες γιομάτες από χώμα
νά τρίψω τήν καρδιά μου νά ευωδιάσει.

Σού είπα πώς όταν ήμουνα παιδί
μού άρεσε νά τυλίγομαι μές στό χώμα
και νά μιλώ μέ τίς μακριές σκουληκαντέρες
γιά τά μυστικά τής γής
Μού φέρνει ή κάθε μιά κι' από 'να μήνυμα
κι' ή φωνίτσα του χάνεται μές στό θόρυβο
που κάνουν οι λογής-λογής ρίζες
καθώς χώνουνται όλο και βαθύτερα μές στή γής.
Πώς τρομάζαμε όταν έσκαγε κάποιος σπόρος
και ξεπήδαγε καινούργιο φυτό..

Όχι δέ μού άρεσαν νά κοιτάζω τ' αστέρια
~~του~~ μού φαινόντουσαν πολύ μακρυνά και ξένα
ο Ήλιος μού άρεσε πιό πολύ
ιδίως όταν τό καλοκαίρι οι αχτίδες του
χορεύουν πάνω στό δέρμα μου

τραγουδώντας ένα παράξενο τραγούδι
πού τά λόγια του χάνονται τώρα
βαθειά μές στή μνήμη μου..

Τότε γιά πρώτη φορά σκέφτηκα
νά ταιριάσω τά τραγούδια
πού άκουγα όλη μέρα
σ' ένα μονάχα τραγούδι
πού θά τό λέγαμε όλοι μαζί
Η σκέψη αυτή δέν ήταν εντελώς δική μου
Άκουσα νά τή λέει
ένα μικρό πρασινοκίτρινο φυλλαράκι
πού ξεπήδαγε κείνη τή στιγμή
μές απ' τό χλωρό κλαδί τής μηλιάς μας.

Τήν άλλη μέρα ξύπνησα μαζί μέ τήν Αυγή.
Κατέβηκα στά χορτάρια καί κυλίστηκα
μές στίς δροσοσταλίδες
Ανατρίχιασε όλο τό κορμί μου
δέν υπήρχε ούτε καί τό πιό μικρό μόριο
πάνω στό δέρμα μου πού νά μήν έλεγε
κι' ένα μικρό τραγουδάκι

Τότε είπα τό μυστικό μου στά χορτάρια
τά φυλλαράκια πού'σαν κοντά
σκύψαν τό κεφάλι νά κρυφακούσουν
πολλές σκουληκαντέρες κατέβηκαν
χαρούμενες βαθειά σ' όλο τόν κόσμο
νά πούν τό μυστικό μας

Τραγουδώντας ένα παράξενο τραγούδι
πού τά λόγια του χάνονται τώρα
βαθειά μές στή μνήμη μου.

Τότε γιά πρώτη φορά σκέφτηκα
να ταιριάξω τά τραγούδια
πού ακούγαμε όλη μέρα
σ' ένα μονάχα τραγούδι
πού θά το λέγαμε όλοι μαζί.
Η σκέψη αυτή δέν ήταν εντελώς δική μου
Άκουσα νά τή λέει
ένα μικρό πρασινοκίτρινο φυλλαράκι
πού ξεπήδησε μέσα τή σιγή
μές απ' το χλωρό κλαδί της μηλιάς μας

Την άλλη μέρα ξύπνησα μαζί με την αυγή
κατέβηκα στά χορτάρια και [illegible]
μές στίς δροσοσταλίδες
Αναρρίχιασε όλο το κορμί μου
δέν υπάρχε ούτε καί το πιό μικρό χορτάρι
πάνω στό δέρμα μου πού νά μήν έλεγε
κι αυτό μικρό τραγουδάκι

Τότε είδα τά μυστικά μου στά χορτάρια
τά φυλλοράκια πού ήταν κοντά
σκύψαν τό κεφάλι να κρυφομιλούσαν
πολλές [illegible] κατέβηκαν
χαρούμενες βαθειά σ' όλο τον κόσμο
νά πουν τά μυστικά μας

Κάθε σταγόνα γῆς ἦταν τή μέρα κείνη
εὐτυχισμένη..

Τότε πού εἴπα νά ξαπλώσουμε ἥσυχα
περιμένοντας νά βγεῖ ὁ ἥλιος.-
Πραγματικά κάναμε μέ μιᾶς
τόσο ἡσυχία
ὥστε μπορούσαμε νάκοῦμε
τό μακρυνό τραγούδι τῆς Αὐγῆς
πού μοιάζει σάν κοράλλι
περιχυμένο μέ λεπτά δάκρυα πουλιοῦ.-
Τί ὄμορφο πού ἦταν αὐτό τό τραγούδι
θά μπορέσουμε ἆραγε νά τραγουδήσουμε
ἔτσι ὄμορφα καί μεῖς;

*

Ὄχι δέ μοῦ ἀρέσει τώρα πιά τό τραγούδι τῆς γῆς
Οἱ ρίζες σχίζουν τό χῶμα παράφωνα
κι' οἱ ἀχτίδες φωνάζουν μέ ὁρμή καί μανία
Ἐμένα τώρα μοῦ ἀρέσει τό τραγούδι τῆς Αὐγῆς
ὅταν τό ἀκούω νομίζω πώς βρίσκομαι
στό δάσος μέ τά κοράλλια περιχυμένα
ἀπό λεπτά δάκρυα πουλιοῦ
μέσα στή γαλανή ἀνταύγεια τοῦ πρωινοῦ.-

Τά χορταράκια τά φύλλα καί τά σκουλήκια
μ' άπλώναν σάν λυγμό τά χέρια
καί μου φωνάζαν παρακαλετά.
"Μείνε σέ λίγο θά βγεί κι ό ήλιος
νά τραγουδήσουμε μαζί.
Μπορώ όμως νά μείνω μακρυά
άπ' τό τραγούδι τής Αύγής;

Γιά πρώτη φορά σκαρφαλώνω τή μάντρα
του κήπου μας κι ένοιωσα
σάν τό φυτό πού τό τραβούν άπ' τή γή του
Βρέθηκα τότες μέσα σέ άγνωστους δρόμους
Στα ματάκια μου όμως μπροστά τρεμόπαιζε
ή ρόδινη αυταύγεια κι' ήμουν ευτυχισμένος
πού σέ λίγο ή άθιδερμίδα μου θά λουζόνταν
μέσα σέ κείνο τό έξαίσιο τραγούδι.

*

Καθώς βλέπεις δέν εἶμαι τώρα καί παιδί
κι' ὅμως ἀκόμα δέν κατόρθωσα νά φτάσω
τ' ὄμορφο κεῖνο τραγούδι..

Εἶμαι σχεδόν μετανοιωμένος
πού ἄφησα τή μισή μου καρδιά
χωμένη μές στή γῆς
Φοβᾶμαι πῶς θά μέ ξαναδεχτοῦν
οἱ ἀγαπημένοι μου φίλοι
κι' ἂν θά μέ γνωρίσει ἡ καρδιά μου
πού τώρα καί θά 'χει γίνει κι' αὐτή
ἴσως λίγη χλόη
ἴσως ἕνας μικρός θάμνος
μέ λίγα κόκκινα λουλουδάκια περιχαρμένα
μέ λεπτές δροσοσταλίδες
θά ἤθελα τόσο νά ξαναγυρίσω στή γῆς.
Πόσα τραγούδια ἀλήθεια θά ξαναποῦμε
Καί τώρα πούρχεται τὸ καινούργιο καλοκαίρι
θά περιμένουμε τόν ἥλιο

νά τοῦ ποῦμε ~~[illegible]~~ καί τό μυστικό μας
καί νά πραγματοποιήσουμε
τό παλιό μας τό όνειρο.-

Μιχ. Γ. Θεοδωράκης
11. 2. 46
Αθήνα

ΕΤΣΙ ΜΥΡΙΣΕ ΤΟ ΧΩΜΑ
ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ
ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΒΡΟΧΗ

[illegible]

Θυμάμαι θες μου είπες μια τέχη
Κι' εγώ έκοψα λίγο χορτάρι
με τις ρίζες γιομάτες από χώμα
να τρίψω την καρδιά μου να ευωδιάσει.

Σου είπα πως όταν ήμουνα παιδί
μου άρεσε να τυλίγομαι μες στα χώματα
και να μιλούσα με τις μακριές σκουληκαντέρες
για τα μυστικά της γης
Μού φερνε η κάθε μια κι από 'να μήνυμα
κι η φωνή τους χάνονταν μες στο θόρυβο

[illegible]

Δεν είμαι παρά μιά λυγιά.

~~Κι θα πείτε, ποιά είναι αυτή που δέχεται να ταράζει τη γαλήνη~~
~~Ποιά είναι αυτή που φωνάζει τρικυμίες. Ποιά ξεσπάει~~
~~σαν [illegible] θεούς.~~

Ω! ~~Ανθρωπάκια~~, θα σου πω, είναι καιρός που [illegible]
τη [illegible] και στον τάφο της [illegible] οι ανεμώνες που-
βενταλίζουν με τα χλωρά ~~[illegible]~~ κορίτσια της Σκιάς

~~Έχω χώσει [illegible] [illegible]~~
~~Ήλιος [illegible] Ήλιος αιμάτινος~~
~~καρδιά μεθυσμένη, καρδιά με φτερά,~~
~~[illegible] [illegible], [illegible] με [illegible].~~
~~Δεν είμαι [illegible].~~
~~Κατοικώ στα γαλάζια [illegible]~~
~~και στα [illegible] παιδιά.~~

Μεσημέρι
Μόνο μου [illegible] παρά το [illegible]
Ω θα σου πω
είναι καιρός που [illegible] τη [illegible]
και στον τάφο της [illegible] οι ανεμώνες
που βενταλίζουν με τα χλωρά κορίτσια
της Σκιάς.

Δεν έχω [illegible]. Δεν έχω [illegible] [illegible]
~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] [illegible] και [illegible] [illegible]
~~τη [illegible] του Ήλιου~~
~~μέσα [illegible]~~ τις [illegible] του ~~Ήλιου~~
~~[illegible]~~

Ώρα τότε [illegible] και [illegible]
~~εδώ~~ η μεγάλη φωνή [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] και [illegible].

ΠΕΝΤΕ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

(Πώς βρέθηκα μέ μιάς τόσο μακρυά;
Ποτέ δέν μπόρεσα νά καταλάβω
Πόσο εκμηδενίζεται ή στιγμή
όταν κάθεσαι ανάμεσα σέ δύο φώτα)

'Αναγκάστηκα νά άμυνθώ ~~τότε~~ γιά τή ζωή μου
Είχε τόσο μυστικά διαρεύσει άπ'τό σώμα μου
κι' είχε σκορπίσει τριγύρω μου
ώστε ήμουν δεμένος αναπόσπαστα
μέ τά/πράγματα καί τούς ~~αδελφούς μου~~ άλλους.

Προχωρήσαμε όλοι μαζί
αναγκαστικά σφιχτοδεμένοι
μέ αλλαγμένες τίς καρδιές μας
άπό στήθος σέ στήθος.
Δέν είχαμε δικαίωμα νά μιλήσουμε
μέ τόν εαυτό μας
Γυρίσαμε σχεδόν μαζί τά μάτια:
Στό βάθος τού ορίζοντα
χίλια πουλιά άσύνταχτα σβύναν

Είχαμε ήδη διανύσει περπατώντας
μιά μεγάλη απόσταση
Στό σημείο αυτό πού βρισκόμαστε
μπορέσαμε νά διακρίνουμε
μιά κόκκινη πινακίδα
'Υποθέσαμε πώς μπορεί αυτό νά σημαίνει
κάποιο ορόσημο πού χωρίζει
τό παρόν άπ'τό μέλλον
Σφίξαμε τότε τό λουρί τής κάσκας στό μάγουλο
προσπαθώντας ν'αναπνεύσουμε
μέ τόν παγωμένο αέρα
κάποια σκέψη πού ν'αντέχει
μέσα σ'αυτό τό θλιβερό τοπίο

Οί τοίχοι τών σπιτιών
ξαπόστελναν πίσω τρομαγμένοι
τούς ήχους τών βημάτων μας.
Βλέπουμε τούς ίσκιους μας
νά καθρεφτίζονται κουρασμένοι
μές στά συννεφιασμένα μάτια τού ουρανού
καθώς περπατούμε προσεχτικά
πιασμένοι χέρι μέ χέρι

πλάϊ στό σύνορο πού χαράζει
τό ἀνασηκωμένο φρύδι τοῦ πολέμου
Πίσω ἀπ' τίς σκοτεινές πολυκατοικίες
~~μᾶς~~ παραμονεύει το τριχωτό
~~τό τριχωτό~~ χέρι τοῦ πολύφημου
~~Ἐμεῖς ὅμως~~ εἴμαστε πέντε σύντροφοι
πιασμένοι χέρι μέ χέρι
μέ τήν καρδιά ξεπλυμένη
~~ἀπ~~ στό χιόνι τῆς νύχτας
καί ~~μέ~~ τά ~~πράσινα~~ λειβάδια τῆς Ἄνοιξης
ζωγραφισμένα
~~πάνω~~ σ~~τά παιδικά μᾶς~~ μέτωπα

Σέ λίγο ἄρχησε ν'ἀστράφτει
Τήν πρώτη φορά τά μάτια μου
δακρύσανε ἀπ' τό φῶς
Μετά συνήθησα ἔτσι ὥστε νά μπορῶ νά διακρίνω
τό χέρι τῆς μητέρας μου
καθώς ἦρθε νά μοῦ δροσίσει τά βλέφαρα

Κρατῶ στό χέρι τήν ἀραβίδα μου
καί βρίσκομαι χωμένος στή λάσπη ὥς τό λαιμό
Γιά μιά στιγμή αἰσθάνθηκα τό κεφάλι ~~μου~~
νά ξεκολᾶ ἀπ' τό σῶμα μου
καί νά πηγαίνει σέ ἄλλο σῶμα
κι' ἔπειτα σέ ἄλλο καί σέ ἄλλο
Ὁ τόπος γέμισε μέ ἀκέφαλα πτώματα
καί μόνο τό κεφάλι μου γυρίζει
ἀπό σῶμα σέ σῶμα
Τί γίνηκαν λοιπόν τά κεφάλια
τῶν συντρόφων μου;

Κάποιος τράβηξε τό παραπέτασμα τῆς βροχῆς
κι' ἔνοιωσα σά νά ἤμουν μόνος
προσπάθησα τότε μέ τήν εὐκαιρία αὐτή
νά ρίξω μιά ματιά στόν εαυτό μου

Τά σύννεφα δέν ἀπέχουνε πολύ ἀπ' τή γῆ
Ἔχουν κατεβεῖ
πιστεύω πώς μέχρι τό πρωΐ
δέν θά ὑπάρχει πιά τίποτα
Θ' ἀρχήσουν ἀπ' τίς ψηλές πολυκατοικίες
καί τά φουγάρα τῶν ἐργοστασίων ~~τοῦ~~ Πειραιᾶ
Οἱ τοῖχοι θά λυγίζουν καί θά σπάζουν λίγο λίγο
Ἔπειτα θά'ρθει ἡ σειρά τῶν σπιτιῶν

Τελευταίοι θά λυώσουν οί συνοικισμοί
κι'οί ξύλινες μπαράγκες στό Δουργούτι

Τότε στήν άπέναντι γωνιά άπό μας
φάνηκαν τέσσερις άντρες
Ήαντε τέσσερις άντρες της 'Αρχαίας 'Αθήνας
μέ χειμωνιάτικες χοντρες χλαμύδες
Ήταν πιά καιρός γιατί τό χώμα
είχε γίνει Ρευστό καί τρικυμισμένο
Περάσαμε συρτά στό μέρος τους
κι'όλοι άντάμα βλέπαμε
τή Πολιτεία μας
νά κλυδωνίζεται τριγύρω
άκυβέρνητη καί μεθυσμένη

Σιγά σιγά έντελῶς άπροσδόκητα
πλάι σ'αύτούς τούς άντρες
καταλάβαμε πώς είμαστε άνθρώποι
κι'έχουμε στό στῆθος καρδιά
Τά Γερμανικά κράνη
κατεβασμένα πάνω στό μέτωπο
δέν μᾶς έμπόδιζαν τώρα νά δοῦμε τά μάτια μας
Ή 'Αγαπημένη μου
μέ χαιρετοῦσε στήν εἴσοδο τοῦ πάρκου
μέ τό θαλασσί της μαντήλι

Όμως μάταια
Μιά βουή άρχισε νά ξεσηκώνεται
άπ'τήν μιάν άκρη τῆς Πολιτείας έως τήν άλλη
Βουτήσαμε τότε άμέσως κι'οί πέντε
στή τρικυμισμένη θάλασσα
Καθώς κολυμποῦσαμε
γιά πρώτη φορά νοιώσαμε τήν καρδιά μας Να γέρνει σαν κυπαρίσσι
~~νά γέρνει σά τή λεύκα τοῦ πατρικοῦ μου κήπου μας~~
~~στό βορειοανατολικό άνεμο~~
Φτάσαμε στή λεωφόρο καί διακρίναμε
τήν άτέλειωτη σειρά τῶν κρεμασμένων
Κι'όλοι όμοιοι
Ή Μητέρα μου κι'ή 'Αγαπημένη μου (Ελλη)
Ή Μητέρα μου κι'ή 'Αγαπημένη μου
Ή Μητέρα μου κι'ή 'Αγαπημένη μου
Χίλιες φορές
Ή Μητέρα μου κι'ή 'Αγαπημένη μου
Κι άπο πάνω
περνῶντας τά βλήματα τῶν πλοίων τοῦ Φαλήρου

νά σχηματίζουν μιά γιορτινή
πολύχρωμη ἁλύσα

~~(Εἶναι νόμος οἱ νεκροί νά μή ξυπνοῦν)~~

Οἱ ~~τέσσερις σύντροφοι~~ οι πέντε σύντροφοι ἀνησύχησαν καθώς ἀργούσαμε
Κρατοῦσαν γερά ὅμως στό πόστο μας
Στίς στιγμιαίες λάμψεις τοῦ πολυβόλου
μποροῦσε κανείς νά διακρίνει
τή λεπτή κόκκινη κλωστή πού ἕνωνε τίς καρδιές μας

Ὁ οὐρανός καί τά σύννεφα
κατέβαιναν ὁλοένα πρός τήν πολιτεία
Γύρω μας ἡ θάλασσα φούσκωνε
καί τά κύμματα
μᾶς κάψανε στό πρόσωπο τά μάτια
Ἀπ'τό λόφο τοῦ Ἀρδητοῦ
ἀκούστηκε κάποιο χωνί νά σβύνει
„Ἡ Ἀθῆνα δέ πεθαίνει.Νικᾶ.„
Ὅμως ἡ αὐγή δέν ἔλεγε ναρθεῖ

Ὁ οὐρανός μέ τά σύννεφα
καθώς κατεβαίνει ἔχει ἀκουμπίσει
τίς ψηλές πολυκατοικίες
καί τά φουγάρα τῶν ἐργοστασίων τοῦ Πειραιᾶ
Κι'ἡ θάλασσα ἀπό κάτω ἀνεβαίνει καί μας ἁρπάζει

Ξαφνικά μέσα (μες) στή τρικυμία φάνηκε ἕνα φῶς
κι'ἡ φωνή σου ἀντήχησε δυνατά
πρίν προλάβει τό κῦμα νά τήν ἁρπάξει
Ἦταν τόσο γερή ὥστε νά μᾶς στηρίξει
γιά ἀρκετήν ὥρα στήν ἐπιφάνεια..
Ὅμως ἦταν πιά ἀργά
Τώρα ἀκριβῶς πού οἱ καρδιές μας
ἄνοιγαν ξανά διάπλατα τίς πόρτες τους
στήν ἀγάπη τῆς γῆς
βρέθηκε νά στερέψει μέ μιᾶς ἡ ἀπέραντη θάλασσα
καί τά κύμματα γίνηκαν μαῦρα πουλιά
Ἡ φωνή σου μᾶς ἦταν ἄχρηστη πιά
ἔτσι καθώς βρισκόμαστε ξαπλωμένοι
ἀνάμεσα στά ἐρείπια
κι'οἱ ἄλλοι νά περνοῦν καί νά μας πατοῦν

Παλέψαμε μέ τά κύμματα κεῖ πάνω στή θάλασσα
μέρα νύχτα

κι'όμως δέν μάθαμε τίποτα πιό πάνω
άπ'ότι ξέρει μιά σταγόνα γῆς
Ρωτῆστε ~~ἕνα~~ μικρό φυλλαράκι πού σιγοπαίζει μέ τόν ἄνεμο
πάνω στό δέντρο της αὐλῆς σας
καί θά σας πεῖ γιά πιό λόγο
δρασκελίσαμε μέ τόση ἀγάπη
τό σύνορο τοῦ θανάτου
οἱ πέντε ἀμούστακοι στρατιῶτες τοῦ Δεκεμβρίου

[illegible]

Μ. Γ. Θεοδωράκης
Αθήνα
1946

γενομένης μάχης παρὰ τὰς
Κάνναις, οἱ στρατηγοὶ τῶν
ἦν, σπεύδοντες ἐπιφέρονται δὴ
κύριοι ἀλλ' οὐκ φαίνοιτο
οὐδ' ἄλλον ἀγγέλλειν γιγνώ-
σκοντα πόλεις τί δεῖ ~~[illegible]~~ σφάλλειν.